

De tijdelijke maatregelen in de Crisis- en herstelwet staan onder druk

33 De Crisis- en herstelwet (hierna Chw)¹ heeft een zeer ongewone aanpak gehad. Nog nooit is een wetsvoorstel zo snel aan de Tweede Kamer voorgelegd en heeft zij het stokje zo snel aan de Eerste Kamer overgedragen. Het aantal ingediende amendementen is interessant om te noemen. Het aantal loopt tegen de 140, waarvan er uiteindelijk 22 zijn aangenomen. Nu dreigde het wetsvoorstel door het vallen van het kabinet zijn snelheid te verliezen en stond de invoering van het wetsvoorstel onder druk. Op 16 maart 2010 is de Crisis en Herstelwet door de Eerste Kamer met 48 stemmen vóór en 17 stemmen tegen aangenomen. Ook hier kende het wetsvoorstel een record aantal ingediende moties (20), waarvan er uiteindelijk één met algemene stemmen is aangenomen.

De Chw is zeer ingrijpend en kent een groot aantal maatregelen. In dit artikel staan de tijdelijke maatregelen uit het wetsvoorstel centraal. Voor welke projecten gelden deze maatregelen, wat verandert er in het bestuursprocesrecht voor deze projecten en daarnaast maakt u kennis met de nieuwe instrumenten; gebiedsontwikkelingsplan en projectuitvoeringsbesluit. Het artikel sluit af met de verplichte structuurvisie voor lokale en (boven)regionale projecten met nationale betekenis.

Mevrouw C.M.G. Schoof*

Doel Crisis en herstelwet

Onder aanvoering van, thans demissionair, minister president Balkenende zijn alle registers open getrokken om tot een wetsvoorstel te komen dat kan bijdragen aan de bestrijding van de economische crisis en zijn gevolgen. Tevens heeft de Chw als doel een goed en duurzaam herstel van de economische structuur van Nederland te bevorderen. De Chw richt zich op het versnellen van ruimtelijke en infrastructurele projecten, andere grote bouwprojecten en op projecten van duurzaamheid, energie en innovatie. Het gaat dan om een versnelde ontwikkeling en verwezenlijking van de projecten. Hiervoor is een aantal ingrijpende tijdelijke en structurele maatregelen geformuleerd.

Het wetsvoorstel zou oorspronkelijk op 1 januari 2010 in werking moeten treden en de tijdelijke maatregelen zouden op 1 januari 2010 expireren. De Eerste Kamer heeft eind november 2009 besloten dat dit niet mogelijk is. Zij heeft meer tijd nodig gehad om dit wetsvoorstel met verstrekende gevolgen te kunnen behandelen. De Eerste Kamer heeft de kwaliteit van het wetsvoorstel belangrijker geacht dan een

snelle inwerking-treding van de Chw. De nieuwe richtdatum voor inwerking-treding werd 1 maart 2010. Het wetsvoorstel² is op 16 maart 2010 door de Eerste Kamer plenair behandeld en met een meerderheid van stemmen aangenomen. Bij het schrijven van dit artikel is bekend gemaakt dat de Chw op 31 maart 2010 in werking zal treden.

Categorieën van projecten

De Chw bestaat eigenlijk uit twee hoofdonderdelen: de tijdelijke maatregelen en structurele maatregelen. De structurele maatregelen worden in dit artikel buiten beschouwing gelaten.

De tijdelijke maatregelen zijn onder andere van toepassing op twee soorten categorieën van projecten. Deze zijn in bijlage I en II van het wetsvoorstel opgenomen. In bijlage I staan de ruimtelijke en infrastructurele projecten die onder een van de volgende zeven thema's vallen:

- duurzame energie;
- gebiedsontwikkeling en werken van provinciaal of nationaal belang;
- greenports;
- hoofdwegen;
- luchthavens;
- natuur, water en waterstaatswerken;
- spoorwegen en
- vaarwegen.

In bijlage II staan specifieke projecten benoemd. Deze lijst is van oorspronkelijk 58 naar bijna 70 projecten gegroeid. De projecten vloeien grotendeels voort uit de Nota Ruimte en betreffen daarnaast projecten voor:

- bodembescherming en bodemenergie
- waterstaatswerken
- luchthavens
- wegenprojecten
- bruggen
- spoorwegen en
- vaarwegen, sluizen en havens

Het gaat in bijlage II om projecten zoals Den Bosch spoorzone, Mooi en Vitaal Delfland, Havengebied Rotterdam, de luchthaven Eindhoven en de Wantijbrug N3 Papendrecht – Dordrecht.

Naast de projecten in bijlagen I en II van de Chw³ zijn de tijdelijke maatregelen ook van toepassing op twee nieuwe instrumenten; gebiedsontwikkelingsplannen en projectuitvoeringsbesluiten⁴. Deze instrumenten zijn twee van de zeven bijzondere voorzieningen die in hoofdstuk twee van de Chw zijn opgenomen. De bijzondere voorzieningen worden in de gelijkkluidende paragraaf uitgelegd. Eerst neem ik u mee in de bijzondere bepalingen voor projecten welke in hoofdstuk één van de Chw zijn geregeld.

* Kitty Schoof is adviseur ruimtelijk bestuursrecht bij PurpleBlue, businessunit van Tauw bv

Bestuursprocesrecht en onderzoeken

Proforma beroep niet mogelijk

Voor de projecten in bijlage I, II, ontwikkelingsgebieden (zie artikel 2.3, eerste lid Crisis en herstelwet) en bouwprojecten (zie artikel 2.10, eerste lid Crisis en herstelwet) worden wijzigingen in het bestuursprocesrecht aangebracht.

De beroepsmogelijkheden tussen overheden worden beperkt en de regeling over het het passeren van een gebrek wordt uitgebreid. Het passeren van een gebrek geldt nu alleen voor zogenaamde vormvoorschriften. Dit wordt uitgebreid met gebreken waarbij schending van een geschreven of ongeschreven rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel sprake is. Voor beroepsschriften gaat een kortere doorlooptijd gelden en een beroep is niet-ontvankelijk als de beroepsgronden niet zijn vermeld. Herstel is niet mogelijk. Aansluitend kunnen later geen beroepsgronden meer worden aangevoerd. De gangbare praktijk van instellen van proforma beroep, waardoor procedures worden vertraagd is door deze maatregel niet meer mogelijk. Verder worden de doorlooptijden voor de Stichting advisering Bestuursrechtspraak (StaB) en de rechtspraak ingekort. De StaB dient binnen twee maanden na het verzoek van de rechter haar advies uit te brengen en de rechter dient uiterlijk binnen zes maanden na afloop van de beroepstermijn uitspraak te doen.

Relativiteitsvereiste

De bestuurlijke lus is vooruitlopend op de inwerkingtreding van de vierde tranche Algemene wet bestuursrecht (Awb) in het wetsvoorstel Crisis- en herstel opgenomen. De vierde tranche van de Awb is op 1 januari 2010 inwerking getreden. De bestuurlijke lus geldt daardoor op grond van de Awb en is daardoor geen tijdelijke maatregel ingevolge de Crisis- en herstelwet meer. Eén van de tijdelijke bestuursprocesrecht maatregelen is de introductie van het relativiteitsbeginsel. In de huidige bestuursrechtpraktijk hoeft er geen verband te bestaan tussen de beroepsgrond en de reden om een beroep in te stellen. Het is in de huidige praktijk mogelijk dat een eisende partij stelt dat een rechtsregel is geschonden, terwijl hij geen belang heeft bij bescherming van die rechtsregel. Hierdoor kunnen beroepsschriften zeer omvangrijk worden. Dit wordt nu ingeperkt door de verplichte toepassing van het relativiteitsbeginsel door de bestuursrechter. Een zeer bewuste keuze van de wetgever om dit artikel dwingend te formuleren. Een facultatieve formulering zou het risico van rechtsongelijkheid en daarmee een verhoogt risico op extra hoger beroepen met zich mee kunnen brengen. De tijdelijke bestuursprocesrecht maatregelen gelden overigens niet alleen voor de beroepsfase, maar ook voor de fase van hoger beroep. Tot slot introduceert de Chw een nieuwe regeling voor die situaties waar een bestuursorgaan door een rechterlijke uitspraak een nieuw besluit moet nemen en daarvoor volgens het huidige recht alle onderzoeken over moet doen. De regeling houdt in dat een bestuursorgaan haar nieuw te nemen besluit behoudens enige voorwaarden kan baseren op de reeds verrichte onderzoeken, voordat het vernietigde besluit werd genomen. Het bestuursorgaan hoeft dan alleen de onjuistheden of feiten die onvoldoende vast zijn komen te staan opnieuw te onderzoeken.

Naast de maatregelen in het bestuursprocesrecht worden in de Chw ook maatregelen voor de milieueffectrapportage genomen en wordt de *lex silencio positivo* voor een aanlegvergunning van toepassing verklaard. De te nemen maatregelen voor de milieurapportage zijn alleen van toepassing op de specifiek benoemde projecten in bijlage II van de Chw en op de projecten van lokale en (boven)regionale projecten met nationale betekenis. Voor deze projecten geldt dat een beschrijving van

alternatieven bij het opstellen van een milieurapportage niet van toepassing is. Een opmerkelijke wijziging, daar in de Memorie van Toelichting⁵ staat dat de Chw de Europese regelgeving in acht neemt en de Europese regelgeving het alternatieven onderzoek juist expliciet voorschrijft. Verder stelt de Chw dat de verplichte advisering door de commissie-mer op de benoemde projecten niet van toepassing is.

De situaties waar de *lex silencio positivo* – positieve beschikking bij niet tijdig beslissen – voor geldt worden in bijlage III van de Chw benoemd. Bijlage III kan bij AMvB worden uitgebreid. De *lex silencio positivo* geldt niet voor besluiten die volgens afdeling 3.4 van de Awb worden voorbereid.

Bestuurlijk onvermogen

De tijdelijke bestuursprocesrechtmaatregelen klinken veel belovend. Overheden die niet meer tegen elkaar kunnen ageren, de rechterlijke macht waar een kortere doorlooptijd voor gaat gelden en beperken van mogelijkheden om als belanghebbende ook beroepsgronden aan te halen die geen eigen belang dienen.

Overheden die niet tot de centrale overheid horen, mogen niet tegen een door een centrale overheid genomen besluit in beroep gaan. Uit studies en onderzoeken blijkt dat juist in de voorbereidingsfase een paar belangrijke vertragende en belemmerende factoren aanwezig zijn. In het advies van de Raad van State wijst zij daar nadrukkelijk op.⁶ Zij noemt zaken als bestuurlijk en politiek onvermogen, kwalitatieve goede besluiten en ontbreken van voldoende draagvlak. Het zijn geen onbekende gebeurtenissen waardoor een project vertraging op loopt. Het bestuursprocesrecht vormt dus niet per definitie de bottleneck waarom projecten niet starten of in uitvoering gaan. Los van het feit dat bij de projecten waarop deze maatregelen van toepassing zijn, het niet alleen bestuursorganen zijn die in procedure gaan. Ook milieubewegingen of private partijen zijn belanghebbenden en stellen beroep in. Het aantal beroepsgerechtigden neemt wellicht af, maar de proceduretijd voor de beroepsprocedures blijft aanwezig. Een andere kanttekening bij de invoering van de tijdelijke maatregelen is dat een paar maatregelen betrekking hebben op pre-judiciële vragen, zoals het passeren van gebreken en het relativiteitsbeginsel. Dit leidt tot een toename van werkzaamheden voor de rechters. Verder geldt dat de projecten die in bijlage I en II worden genoemd juist projecten betreffen waar veel aspecten aanbod komen waarbij belangen kunnen worden getroffen. Deze dienen zorgvuldig te worden afgewogen. De vraag is of de rechtbanken en de Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State (ABRvS) deze zorgvuldigheid voldoende kunnen borgen als zij binnen zes maanden een uitspraak dienen te doen. Tot zover het eerste deel van de Chw waarin een deel van de tijdelijke maatregelen zijn opgenomen.

Bijzondere voorzieningen

De bijzondere voorzieningen zijn over zeven afdelingen in hoofdstuk twee van de Chw verdeeld. Het gaat om de bijzondere voorzieningen voor de volgende projecten.

- Aanwijzen van ontwikkelingsgebieden bij Amvb en invoering van een gebiedsontwikkelingsplan
- Aanwijzen van innovatieve ontwikkelingen bij Amvb
- Opnemen van maatregelen uit het ontwerp Besluit algemene regels ruimtelijke ordening om de belemmeringen voor radarzonering voor windturbines te beperken
- Opnemen van maatregelen van tijdelijke verhuur voor te koop staande woningen, waardoor geliberaliseerde verhuur op grond van de Leegstandswet wel mogelijk is

- Aanwijzen van bouwprojecten bij Amvb en invoering van een projectuitvoeringsbesluit
- Aanwijzen van lokale en (boven)regionale projecten met nationale betekenis en invoering van een structuurvisie

Het gebiedsontwikkelingsplan, het projectuitvoeringsbesluit en de structuurvisie worden in dit artikel achtereenvolgens uitgelegd.

Manoeuvrerruimte door gebiedsontwikkelingsplan

Het gebiedsontwikkelingsplan is een plan dat bij wijze van experiment wordt voorgesteld. De reden is dat een bestuurder bij sommige gewenste ruimtelijke projecten tegen milieurechtelijke grenzen aanloopt, waardoor deze projecten met de huidige wet- en regelgeving niet mogelijk zijn. In die situaties is het voor een bestuurder gewenst om meer bestuurlijke manoeuvreerruimte te hebben om milieuruimte voor een dergelijke ontwikkeling vrij te maken, zodat toch voor de gewenste ontwikkeling kan worden gekozen.

In het gebiedsontwikkelingsplan maakt de bestuurder een afwegingskader waarin hij aangeeft hoe milieuruimte voor een maatschappelijk gewenste ontwikkeling wordt vrijgemaakt. Hij kan dit alleen doen voor een bij Amvb aangewezen ontwikkelingsgebied. Een ontwikkelingsgebied is een bestaand stedelijk of bestaand bedrijventerrein dat bij wijze van experiment voor de duur van ten hoogste tien jaar wordt aangewezen en onderdeel uitmaakt van het bestemmingsplan van het desbetreffende gebied. Het bestemmingsplan en het exploitatieplan worden overeenkomstig het gebiedsontwikkelingsplan gewijzigd en tegelijkertijd vastgesteld.

Of het gebiedsontwikkelingsplan voor stagnerende ruimtelijke projecten nu daadwerkelijk op de korte termijn het gewenste voordeel zal opleveren is naar mijn mening maar de vraag. Na inwerkingtreding van het wetsvoorstel zal het nog enige tijd duren voordat er ontwikkelingsgebieden zijn aangewezen. Door het vallen van het kabinet is de planning om begin 2010 de AMvB te publiceren op losse schroeven komen staan. Pas na het aanwijzen van de ontwikkelingsgebieden kan een plan worden ontwikkeld en zal het door de gemeenteraad (of Provinciale Staten bij vaststellen van een provinciaal inpassingsplan) worden vastgesteld, waarna beroep in een instantie open staat. Voordat deze stappen doorlopen zijn en uitvoeringsbesluiten kunnen worden genomen is toch enige tijd verstreken en heeft het een en ander nog niet tot uitvoering van projecten geleid.

Projectuitvoeringsbesluit op verzoek of ambtshalve

Een projectuitvoeringsbesluit geldt voor bouwprojecten en bij AMvB aangewezen categorieën van projecten van maatschappelijke betekenis, zoals een ziekenhuis of een zorginstelling. Bijkomende voorzieningen zoals een school of winkelcentrum vallen ook onder deze bouwprojecten. Een voorwaarde is dat bij een bouwproject waarvoor een projectuitvoeringsbesluit geldt het hoofdzakelijk om de bouw van woningen dient te gaan. Een bouwproject heeft een omvang van ten minste 12 woningen en ten hoogste 1500 woningen bij één ontsluitingsweg en ten hoogste 2000 woningen bij twee ontsluitingswegen. Door deze grens is een MER niet nodig⁷. De woningen dienen duurzaam gebouwd te worden en woningbouwprojecten die in elkaars nabijheid liggen vallen alleen onder deze regeling indien het totaal van het aantal woningen onder het toepassingsbereik valt.

De gemeenteraad of bij een provinciaal belang Provinciale Staten, kan met uitzondering van de projecten zoals genoemd in artikel 2.9 lid 3 Crisis en herstelwet⁸ op verzoek of ambtshalve een projectuitvoeringsbesluit vaststellen. Op de voorbereiding is afdeling 3.4 van

de Awb van toepassing en beroep is alleen mogelijk bij de ABRvS. Indien een beroep wordt ingesteld, dan wordt de inwerkingtreding van het besluit opgeschort en overeenkomstig de Wet ruimtelijke ordening (Wro) kunnen Gedeputeerde Staten en de minister van Vrom een reactieve aanwijzing geven. De bepalingen over tegemoetkoming in planschade en de bepalingen over de grondexploitatie uit de Wro zijn ook van overeenkomstige toepassing.

Integraal besluit

Een projectuitvoeringsbesluit kenmerkt zich doordat één integraal besluit met toelichting voor een bouwproject wordt genomen. Losse uitvoeringsbesluiten zoals vergunningen, ontheffingen, vrijstellingen of een ander besluit zijn niet van toepassing. Alle benodigde uitvoeringsbesluiten worden verweven in één projectuitvoeringsbesluit met uitzondering van de Flora- en Faunawet, de Monumentenwet en de Waterwet⁹. Een projectuitvoeringsbesluit bestaat uit een toelichting waarin beschreven staat op welke wijze met de betrokken belangen is rekening gehouden. Dit is te vergelijken met de goede ruimtelijke onderbouwing bij een projectbesluit. Voorwaarde is dat archeologie in ieder geval wordt beschreven. Daarnaast dienen relevante bij of krachtens wet of verordening vastgestelde toetsingskader te worden toegepast en normen in acht te worden genomen. De wijze van besluitvorming van de verweven vergunningen of ontheffingen etc. dienen dus wel uit de toelichting te blijken. Een projectuitvoeringsbesluit wordt als een projectbesluit aangemerkt indien zij niet in overeenstemming is met het vigerende bestemmingsplan of een beheersverordening.

Tijdswinst

Een projectuitvoeringsbesluit moet tijdswinst in de procedure opleveren. Is dit haalbaar? Zowel het ruimtelijke instrument als de uitvoeringsbesluiten staan in één integraal besluit. Voordat de inhoud van uitvoeringsbesluiten vorm kunnen krijgen, dient een bouwproject al dusdanig ver ontwikkeld te zijn dat onder het regime van de Wro hier al een ruimtelijke procedure voor zou kunnen worden opgestart. Bij een projectuitvoeringsbesluit zal tijdens de voorbereiding van het besluit de werkzaamheden voor de toelichting en de uitvoeringsbesluiten dus parallel moeten gaan lopen. De benodigde parallel schakeling om op één moment een besluit te kunnen nemen kan tijdens de voorbereiding tijdswinst voor het totale proces opleveren. Het gestelde kader ten aanzien van het aantal woningen waardoor geen MER nodig is zorgt voor een afname van te verrichten werkzaamheden en te volgen procedure. Verder is het zo dat er geen beperking geldt voor de uitvoeringsbesluiten die in een projectuitvoeringsbesluit kunnen worden verweven. Dit in tegenstelling tot de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) waarbij dit wel het geval is. Een moeilijkheidsgraad vormt wel het feit dat een projectuitvoeringsbesluit niet in fasen tot stand kan komen. Dit betekent dat de planologische en technische onderdelen op hetzelfde moment bekend moeten zijn. Het voorbereidingsproces voor een projectuitvoeringsbesluit voor bijvoorbeeld 1500 woningen met 10 verschillende woningtypen vergt daardoor een grote mate van afstemming tussen partijen. Als in een gebied naast de gemeente ook een paar projectontwikkelaars of een woningbouwcorporatie de bouwers zijn, dan zal dit voorbereidingsproces intensief moeten zijn. Dit zal van de gemeente een belangrijke coördinatierol vragen. De werkdruk van gemeente zal hierdoor toenemen. Of een projectuitvoeringsbesluit bijdraagt aan een snellere uitvoering van bouwprojecten door de noodzakelijke intensievere samenwerking in het voorbereidingsproces is naar mijn idee dan maar de vraag. Bij amendement¹⁰ is nog geprobeerd om een regeling te treffen waarbij een pro-

jectuitvoeringsbesluit in fasen zou kunnen worden verleend. Dit amendement is er echter niet door heen gekomen. Tot zover op hoofdlijnen het projectuitvoeringsbesluit.

Structuurvisie nieuwe aanpak

Rest mij voor dit artikel nog één onderwerp van de Chw om onder uw aandacht te brengen. Het gaat over de versnelde uitvoering van lokale en (boven)regionale¹ projecten met nationale betekenis (afdeling 7, hoofdstuk 2)². Ook deze projecten worden bij AMvB aangewezen en opgenomen in bijlage I bij de Chw. Op verzoek van de VNG³ is afdeling 7 bij de Nota van Wijziging⁴ in de Chw opgenomen. Uit een analyse van de VNG blijkt dat de besluitvorming bij grotere gemeentelijke projecten vaak veel te stroperig verloopt en vertragingen van tien jaar geen uitzondering zijn. De VNG heeft een nieuwe aanpak bedacht om dit in te beperken. Het gaat hier om projecten zoals grootschalige stadsvernieuwing, de herontwikkeling van stationsgebieden, grote woningbouwprojecten en renovatie van bedrijventerreinen.

Structuurvisie plus

Het is verplicht om voor de projecten die onder de noemer van lokale en (boven)regionale projecten vallen een structuurvisie op te stellen. De structuurvisie gaat alleen over het uit te voeren project. De structuurvisie wordt overeenkomstig het gestelde in de Wro⁵ door de gemeenteraad⁶ vastgesteld. In de structuurvisie volgens de Chw dienen echter niet alleen de hoofdlijnen van de ontwikkeling te worden beschreven. De hoofdlijnen dienen ook te worden geconcretiseerd. Verder dient net als in de Wro de structuurvisie in te gaan op de wijze waarop de gemeenteraad de voorgenomen ontwikkeling wil verwezenlijken. De Chw geeft daarnaast aan welke onderdelen daarbij in ieder geval aanbod moeten komen. De structuurvisie onderscheidt zich ook door de verplichte toepassing van de gemeentelijke coördinatie-regeling. De gemeenteraad dient dit expliciet in de structuurvisie op te nemen. Voor wat betreft de inhoudsvereisten gaat de beschreven structuurvisie in de Chw dus verder dan de Wro. Je zou hier kunnen spreken van een 'structuurvisie plus'. Als laatste onderdeel dient in de structuurvisie een samenvatting van de uitkomsten van het bestuurlijk vooroverleg met de betrokken bestuursorganen te worden opgenomen. Het bestuurlijk vooroverleg is een plicht en alle betrokken bestuursorganen moeten instemmen met de structuurvisie. Zij geven hiervoor een verklaring af, die aan de structuurvisie wordt gehecht.

Instellen projectcommissie

Voor een goede begeleiding en tijdige afronding van het project waarvoor structuurvisie volgens de Chw geldt, wordt een projectcommissie ingesteld. In de commissie zijn de betrokken bestuursorganen vertegenwoordigd. De commissie staat onder voorzitterschap van een bestuurder van de eerstverantwoordelijke gemeente. De eerstverantwoordelijke gemeente is dezelfde als die de gemeentelijke coördinatie-regeling toepast. Door de structuurvisie is het de bedoeling om in een zo'n vroeg mogelijk stadium van de planvorming tot bestuurlijke overeenstemming te komen. Hier kan naar mijn idee tijdswinst worden gehaald om projecten versneld uit te voeren. Gelijktijdig zie ik een formele verzwaaring van een structuurvisie als integraal en richtinggevend principebesluit. Niet alleen door de inhoudsvereisten, ook door de verplichting tot toepassen van de gemeentelijke coördinatie-regeling. In die zin is het goed dat door het instellen van een projectcommissie een goede begeleiding en tijdige afronding wordt bewerkstelligd. Of dat dit doel door het instellen van een projectcommissie wordt bereikt vraag ik mij echter af. Het zal meer

de mix van de coördinatiekracht van de medewerkers en de bestuurlijke daadkracht zijn waardoor dit in de praktijk kan worden bereikt. Overigens dient bij een structuurvisie in de meeste gevallen een MER te worden opgesteld. In die situatie dient het plan, de structuurvisie en de plan-mer aan inspraak te worden onderwerpen. Dit terwijl een structuurvisie op grond van de Wro geen procedure kent waarbij het ontwerp ter inzage wordt gelegd en een ieder zijn zienswijze naar voren kan brengen. Hier zou dan wel het verplichte alternatieven onderzoek⁷ gelden, ware het niet dat artikel 1.1 derde lid van de Chw stelt dat afdeling 3 - milieuonderzoek - ook van toepassing is op de projecten die in artikel 2.18 van de Chw worden aangewezen.

Voor wat betreft de beroepsprocedure gelden geen andere procedures dan in de Wro. Tegen de vaststelling van een structuurvisie staat geen mogelijkheid open tot het instellen van beroep. De besluiten die met toepassing van de gemeentelijke coördinatie-regeling, zoals de vaststelling van het bestemmingsplan en uitvoeringsbesluiten zijn genomen worden als één besluit aangemerkt. Een belanghebbende kan in eerste en enige aanleg beroep instellen bij de ABRvS. Voor de Afdeling geldt een korte beslistermijn van zes maanden na afloop van de beroepstermijn.

Snellere of meer procedures

De Chw is een wet om voorlopig te blijven volgen. Niet alleen, omdat zij ingrijpend is en de snelheid van totstandkoming voor een wet heel hoog ligt. Interessant is of door de Chw het doel waarvoor deze wordt opgesteld zal worden bereikt. Gaat de Chw zorgen dat projecten sneller in uitvoering kunnen gebracht, waardoor het de economische crisis en zijn gevolgen kan bestrijden? Of leidt de Chw uiteindelijk tot een verdere toename van juridische procedures door de zoveelste wetswijziging of invoering? Met de in dit artikel benoemde onderwerpen uit de Chw heb ik u hier enig inzicht in willen geven. Nu is het afwachten of en in welke mate deze tijdelijke maatregelen de komende vier jaren tot resultaten (zullen) leiden.

Noten

1. Tweede Kamer, 2009-2010, 32 127, nr 2
2. Tweede Kamer, 2009-2010, 32 127, nr. 139
3. Uitbreiding van de lijsten in bijlagen I en II is mogelijk (artikel 1.2 wetsvoorstel Crisis en herstelwet)
4. Eerste Kamer 2009-2010 32127, K motie Schouw c.s. Het voorstel om nieuwe projecten bij afzonderlijk wetsvoorstel aan beide Kamers voor te leggen in plaats van, nieuwe projecten door middel van AmvB onder de Crisis en herstelwet te brengen is niet aangenomen
5. Tweede Kamer 2009-2010, 32127, nr 3, blz 2
6. Tweede Kamer 2009-2010, 32 127, nr 4 blz 8
7. Zie echter ook de uitspraak van het Europese Hof van 15 oktober 2009, waarin zij verklaart dat Nederland de verplichting die voortvloeit uit de EEG-richtlijn inzake milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten niet is nagekomen
8. Tweede Kamer 2009-2010, 32,127, nr. 139 blz 9
9. Zie artikel 2.10 lid 2, Tweede Kamer 2009-2010, 32,127, nr. 139 blz 10
10. Zie gewijzigd amendement Tweede Kamer 2009-2010, 32 127, nr 129 Van der Staaij
11. Zie gewijzigd amendement Tweede Kamer 2009-2010, 32 127, nr 122
12. Zie artikel 2.18, Tweede Kamer 2009-2010, 32,127, nr. 139
13. VNG-reactie op de Crisis en Herstelwet, kenmerk BAMB/U200902022, 6 oktober 2009, blz 2
14. Tweede Kamer 2009-2010, 32127, nr 5 blz 5
15. Zie artikel 2.1 eerste of derde lid Wet ruimtelijke ordening
16. Vaststellen door Provinciale Staten bij (boven)regionale projecten met nationale betekenis